

mer Och Gud, som bor i höjden, Han till Barnen skåder
ner, De wärlösa han och förswarar.

3. Sörj icke du, min kära! Gud och förenar än; Godt
sammwete bewara, Han är den bästa vän. Fast jag med
barnen många Dig ensam lemnar qwar, Gud allting
wål så lagar, Som han det lofwat har.

4. Han som har lifwet gifwit, Han det bewara skall,
I största nöd och fara, Som är i frigeis knall. Hwad
will jag sedan frukta: Hwartil jag wänder mig, I de
lufwa ord mig tröster: Gå i din Herras frid.

5. Kamrater wi ska wara Wid godt och lustigt mod,
Emot förmännen trogna Och wäga lif och blod. När
kommando-ordet skallar: Blå gossar friskt gå på! Wå
wi ej lifwet spara; Wi lustigt segra må.

6. Wi böra och påminna Att uti 30 år Wi freden
gladt sålt njuta I stilla hyddan wår. För det wi bö-
ra tacka den Konung mild och stor, Som nu är från
och borta, Men i Guds himmel bor.

7. Wi böra och förenas Uti ett brödra-band, Och
hwart wår kosa ställas Till watten eller land, Skall
wi dock ha friskt mod Och på tappre Oscar tro att
wi med äran Segra får för Sveriges goda folk.

8. Du Bonde, jag dig beder Tänk åfwen deruppå,
War huld emot min maka Och spåda Barnen små!
När nödens tårar rinna Och nödens suckar hörs, Tänk
då jag för dig strider Och för en rättwis sak.

9. Gud hafwer dig nog gifwit En bättre lott än mig;
Ty du med makan kära Får wara hemm' hos dig, Då
krigaren får swettas och wara ofta trött, Får du med
makan kära Nijuta mycket tröst.

10. Nu jag min kosa ställer Uppå en främmad ort;
Guds ande mig Beware och skydda med sitt ord. Jag
önskar wål att segra, Men om döden blir min lott,
Guds wägar jag ej klandrar, Jag är nu wid godt hopp.

11. Förwål min hulda maka Och mina barn så små;
Jag will ej längre skilwa Min resa måste gå, Ge-
wäret uti handen, Min packning uppå rygg, Jag må-
ste ut att strida Mot fienden så stygg.

12. Nöjd min hulda moder, Swäger och systar två,
Edert handslag jag åstundar; Men kan det icke så Om
wi ej mera träffas På denna jordens gräs, Gud hjel-
pe och att samlas I himlens fröjde-hus.

1869

Nio alldeles nya och wackra Krigs - Wisor;

Den Första:

Den Swenska Landt = Soldaten.

Framåt I Gossar blå, &c.

Den Andra:

Det gamla Götha Lejon hwilar, &c.

Den Tredje:

Krigssång för Westerbottens
Fält = Jägare.

Westerbottens raske Jägare &c.

Den Fjerde:

Sverige till Tyskland 1848.
Europa bäsvar på en grund af lågor &c.

Den Femte:

Fosterländsk Krigssång.
O, Ungling! om du hjerta har &c.

Den Sjette:

Den Swenska Soldaten.
Soldaten han älskar sin Kung och sitt &c.

Den Sjunde:

Herrliga land, &c.

Den Åttonde:

Ur Swenska hjertans djup en gång &c.

Den Nionde:

Soldatens Sång wid sitt afståg
till Skåne 1848.

Jag går mig med Guds hjälp att strida &c.

~~~~~
Björns, tryckte hos E. D. Ekblad & Comp., 1840.

Den Förfsta.

Den Swenska Landt-Soldaten.

Framåt, I goshar blå, Framåt, I goshar blå!
Till seger skall det gå. Ja till seger skall det
gå. Framåt i slutna led, War alltid Swen-
skens sed Och ej för elden blinka när kanonen
dundrar wred. Och wore här så Enskar, som
mugg i sommarwäll, Wi wilje rensa lusten
med storm från Nordens fjäll. Framåt I gos-
sar blå, Till seger skall det gå, Hurra, hurra,
hurra!

2. Framåt, I Nordens mån, Framåt, I
Nordens mån! Musköterna på spänn, Ja mu-
sköterna på spänn! Du lätta tiraljör, Du raspa
granadör, Gif akt att owän kommer ej för när
ditt blanka rör! Som unga Caroliner wi wil-
ja ärligt slå, Och kulans sång som fordom är
wår mus! för oss. Framåt, I Nordens mån!
Musköterna på spänn! Hurra, hurra, hurra!

3. Du kämpeslora god, Du kämpeslora god!
Framåt med lustigt mod, Ja framåt med lu-
stigt mod! Med bröstet trostigt sträckt, Wrid
upp mustaschen läck, Och wisa att du går,
kamrat, i elden oförsträckt! För allt hwad herr-
ligt finnes i Skandinaviens land, För årens
gamla anor och flickans ljuwa band, Du käm-
peslora god, Framåt med lustigt mod! Hurra,
hurra, hurra!

Den Andra.

Det gamla Götha Lejon hwilar, Med öppna ögon
sofwer det. Des dröm är om de brutna pilar Och om
de risna jägarnät. Frid ler i Nord, frid ler i Söder,
Och glädjen bär han i sin samn: Då klinga wi med
glasen, Bröder, Och sjunga hans och Oscars namn.

2. Men flyger friget öfwer Norden På dunkelröda
vingar opp, Och rova röfarna ur jorden Om forntids
bragd, om framtids hopp: Då, Bröder, klinga wi med
swärden, Då falla wi på Oscar än, Och wafnadt,
fring den häpna werlden, Wår Götha Lejon löst igen.

3. Det simmar öfwer mörkblå vågor, Och stormen
flyger i des malm. Det är så gladt, det andas lågor,
Och störtar fram på wälfärd ban. Då flyr den bleka
jägerstara, Som fordom hennes jäder flytt, Då ryter
det, och bergen swara Med bäsman till des röst på nytt.

4. Du Carlars Son, du Nordens stjärna, Wårt
hjerta och vårt swärd är ditt. Tag mot wår fria byll-
ning gerna, Ditt namn är färt, ditt folk är fritt. Led
oss så långt som haswets bössa, Så långt som dagens
öga når: Wi slå på stöldarne och följa Hwårt Oscar
och hwart Segren går.

Den Tredje.

Krigssång

för Westerbottens Fält-Jägare.

Si. som: Jägarlifwet är så härligt, &c.
Westerbottens raske Jägar! Smuger lugn på
dödens vågar; Säkert öga, säkert lod, Jern och
stål uti slit blod.

2. Swenska krigarn älskar fara: Skjuter
man — nog skall han swara En på kulor
har han råd För de Enskas willebråd.

3. Här skall jagas! — biffa fanan Och fram-
åt på segerbanan. Hvilken glad och ståtlig
jagi! — Enskan ha wi nederlagt.

4. Enskarne må stupa, bedja — Omotstånd-
lig är wår ledja — Swensken kommer! —
fram, hurrah! Sista spelet vill han ta.

5. Lefwe Sverige, Lefwe Kungen! Rosor så
vi öfwer ljungen — Döden är ej swår och
tung När man döer för land och Kung.

Den Fjerde.

Sverige till Tyskland 1848.

Europa båsvar på en grund af lågor — En
febereld uti des lemmar far; Stats-Speppen gå
i storm-upprörda vägar, Ett bad i blod å nno
jorden tar; En öland böjer armarna af tiden
På spetsen utaf frihetspyramiden.

2. Hvar Paris hört! frihets-hymnen klinga,
Döer bliwa män och ta till swärd, Den
Franska ören skalar sina wingar, Så att det
hviner i en upprörd werld, Och Tyskland wak-
nar upp ur sina drömmar Och, knappast mor-
nadt, sliter sina tömmar.

3. Nu börjar det på F r i h e t wäldsamt ro,
pa Och kan knappt skilja mellan mitt och ditt;
Det lutar sina hufvuden tillhoppa, Slår ut sin
sann och kallar allting sitt; Nej, Tyskland!
will, som fritt, du frihet öfwa, Så får du
icke börja med att — röfwa.

4. Hvad söker du i Sleswig? "Tyskland bara."
Du yrar, pojke! Tyskland finns ej der. Nej,
Sleswig Danmarks är och skall så wa-
ra; Förråder! ej rätta vägen är för dig,
som hyllar frihetens gudinna, Men hotar,
hojtar som en ilsket qwinna.

5. Se upp mot Norden! — Twenne folk dig
bedja Allwarligt manlande: slå icke till! Du
smider kanske åt dig helf en ledja, Som sedan
icke brister, när du will. Du äger hamnar
nåra inwid hafwen; Men — nycklarna till
dem här Scandinavien.

6. Oscar är stark. På sina twenne throner
Han sitter stödd uppå rättwisans swärd, Och på
Hans winkl förbrödrade nationer Stå färdiga
att kämpa mot en werld; Ej nordanstormens söner
gifwa wika, De kämpa hellre, bättre än de skrika.

7. Wäl dina professorer högwist tänka Och fö-
ra Tysklands ära på sin — mund; Men ha de
sett de Swenska swärden blänka I farans och
I dödens offerstund? För tänka äro deras
skallar gjorda, Men tänka är ej alltid att
fullborda.

8. Wi tala öppet och wi mena ärligt Och
såsom nåd wi skjuta bort din fred; Men gäl-
ler det, wårt blodsdop blir förfärligt; En le-
ka krig är icke Swenskens sed; Och därför
dröjer Oscar — underhandlar, Men nästa
gång Han säkert endast handlar.

9. Hans walspråk rätt och sanning
är: det duger Och det förtjenar wäl att lygna
till; Det swiker lika litet som det ljuger: Hans
lungsbud är, att han det hålla will. Det
Swensken wet, Hans Kung är och den förste
I mannaring — den första som den störste.

10. Wårt ord är sagdt. Wi wäga tro, det
gäller, En, Sverige har ej än spelt bort sitt
namn; Och lika skarpt, allwarligt fram det wäl-
ler På skaldens harpa och i kämpens samn.
Det mening, ja, wäl mening är i orden,
Och det är Follets ord i höga Norden.

Den Femte.

Fosterländskt Krigssång.

St. som: Bort plog och spade ur min hand, &c.

D, yngling! om du hjerta har Uttrampa
fädrens fjät, Flög till ditt fosterlands försvar,
Dö eller rädda det.

2. Så ljust är ej lållans sus Bredvid en blomsterstrand, Så herrligt icke dagens ljus, Som dö för fosterland.

3. Svart tidevarf ditt hjeltenamn På ryk-
tets vingar för: När i odödlighetens samn Ditt
lof du sjungas hör.

4. Ditt namn skall och en stjerna få. En
tårna, ung och fri, Skall till din graf med ro-
sor gå Och dess prestinna bli.

Den Sjette.

Den Swenska Soldaten.

Sj. som: Upp Bröder, för Konung och fädernesbyggd! 2c.

Soldaten han älskar sin Kung och sitt land,
Glad lifwet för begge han vägar. Och ära i
bröfket, mustöten i hand, Mot tusende dödar
han tågar. Swenskt mod och swenskt stål ta
så lätt icke rost: Den swenske soldaten han finns
på sin post. Werda? — Det är Swensen
som frågar.

2. Och skallar trumpeteten till uppbrott, — wälan,
Stridsrustad står Nordmannahären. Den wet
hvilken hjelte, som gränad för an, Och Leipzig
den minns och Großbeeren. Ja! kommer war
owän i Skottshall en gång, Det har ingen fara,
fast freden är lång, Ej klicka de Swenska gewären.

Den Sjunde.

Fäderneslandet.

Sj. som: Nu är det höst, 2c

Herrliga land, Frihetens flamort på jorden, Helt dig,
du drottning i Norden! Fädernesland! 2c. 2c.

2. Hjertat i brand flammar för fädernesbygder. Helt
dina fridsälla bygder! Fädernesland! 2c. 2c.

3. Fast är ditt band Knutet bland urgamla fjällar.
Helt dina dalar och hållar! Fädernesland! 2c. 2c.

4. Skön är din strand. Helt dina nät, dina vlogar,
Helt dina fält, dina skogar! Fädernesland! 2c. 2c.

5. Vägarn i hand! Så lydde fädernes lära: Beswe
din Kung och din ära! 2c. 2c.

Den Åttonde.

Ur Swenska hjertans djup en gång En samfärd och en
enkel sång, Som går till Rungen fram! War honom
trofast och hans ätt, Gör kronan på hans hjässa lätt
Och all din tro till honom sätt, Du folk af frälsad släkt!

2. O Konung! folkets majestät Är äfwen ditt: bestär-
ma det Och värna det från fall! Stå of all verdens
hårar mot, Ej blinka vi för deras hot, Vi lägga dem
inför din fot — En kunglig fotapall.

3. Men stundar och vårt fall en dag, Från dina stul-
ror purpurn tag, Lyft af dig kronans tvång; Och drag
de låra färger på, Det gamla gula och det blå, Och
med ett swärd i handen gå Till kamp och undergång!

4. Och grip war sista sana du, Och dristliga för än-
nu I döden dina män! Ditt trogna folk med hjertmod
Skall sömma af sitt bästa blod En kunglig purpur, varm
och god, Och wedla dig i den.

5. Du himlens Herre! med of war, Som förer du
med of warit bar, Och lifwa på war strand Det gam-
la lynnets art igen Hos Sweafungen och hans män, Och
låt din ande hwila än Ulfwer nordanland!

Den Nionde.

Soldatens sång wid sitt afståg till Skåne 1848.

Sj. som: Det war en raster Yngling 2c.

Jag går mig med Guds hjälp att strida För Kung
och fosterland, Fastän jag måste lida, Veiror mig i
Guds hand. När motgångs böljor swalla Och frigeis
stormar gnyr, Då vill jag Gud åkalla, Han ej isran
mig flyr.

2. Fastän mitt hjerta blöder, När affledstagning sker,
Jag mig der med hugswaler, Om jag dig ej får nåda